

Anàlisi de la relació de parella (primera part)

La major part de gent tenim parella i la resta, la solen desitjar- segons estudis -. Correspon a un dels sentits vitals i biològics més importants de l'ésser humà vincular-se i estimar i sentir-se estimats. Fa desenes de milers d'anys l'home i la dona del paleolític es relacionaven a través de la tribu establint estretes relacions afectives i sexuals entre els diferents membres d'aquesta, repartint-se tasques per grups i així garantint l'alimentació, la criança i la supervivència de tots. Amb el pas dels anys i en èpoques modernes on el desenvolupament del cervell humà ja era l'actual, aquesta relació íntima s'ha anat restringint a poques persones, donant lloc a la consolidació del vincle de parella monògam que en els últims segles ha tingut també, els lògics motius d'èxit purament de subsistència i de supervivència -de l'home i l'espècie-, econòmics, patrimonials i sobretot, des de l'època renaixentista i posterior romàntica, reinterpretada i dirigida cap a l'amor màxim- segons ells- al que un ser humà pot aspirar.

Des d'aleshores, desgraciadament, no hem renunciat als ideals romàntics de goig, patiment i melancolia que predicaven els intel·lectuals del segle XVIII i XIX on l'enamorament era l'orgasme excels cronificat- o petrificat- que s'esdevenia malaltissament imprescindible per poder optar al sentit d'existència sota amenaça de que la seva absència sotmetria a l'individu a l'eterna melancolia depressiva, el patiment desesperat, a la soledat i al molt sovintejant desig de mort i suïcidi , doncs res tenia sentit sense l'amor correspost de parella.

Molts pensadors de prestigi dels últims temps: Erich Fromm, Sigmund Freud, Walter Riso, Eduard Punset, Serge Chaumier,... entre altres, parlen de que l'amor de parella té molta part de cultura i per tant, d'aprenentatge, però que l'amor en l'espècie humana és instintiu i imprescindible, doncs existeix un "desig biològic de vincle" a altres sers humans, no necessàriament enfocat a un vincle de només dos.

Dit això, es bo que tots plegats ens preguntem- que no ho fem- què és una relació de parella, quines modalitats o opcions existeixen, per què la busquem amb tanta ànsia des d'adolescents, per què tothom funciona igual fent un "copiar i enganxar", si es pot ser feliç caminant per la vida sense parella i si tenir-ne és garantia d'una alta felicitat. Dit d'altra manera: per què som tant irreflexius en un aspecte tan transcendental per les nostres vides?

Algunes coses estan passant de fa anys en la major part de cultures desenvolupades o en vies de ser-ho, que ens podrien explicar el per què de tantes separacions i divorcis visibles, però sobretot, de males convivències i patiments amargs i amagats, cronificats pels cònjuges amb la complicitat mesquina de la deixadesa de la societat perversa i hipòcrita la qual no vol descobrir ni actualitzar els seus errors estructurals de base. Només cal pensar que a Finlàndia, un dels països més desenvolupats del món en la major part de sentits- sobretot educatius i de benestar i salut-, "fracassa" estrepitosament en la consolidació i manteniment de les relacions de parella on la taxa de divorcis tan sols en els primers anys de convivència, supera el 75%.

No se'ns ensenya què és una parella, ni quan van començar les primeres (quina n'és la història), ni els per què és la manera més desitjada de viure, ni els inconvenients que pot comportar- els avantatges n'anem ben servits des de ben petits- ni què hem de fer per a mantenir-la i viure-hi feliçment. Un dels drames de la nostra societat és persistir en l'error del concepte i convivència romàntica exaltada per indústries *Hollywoodianes i Disneyanes* que acaben creant filosofies de vida on tot són flors i violes i romaní, pròpies dels primers moments de passió i acceptació incondicional, sense dotar-nos del coneixement necessari en edats adolescents i de primera joventut per tal d'anar amb un bon manual de posada a punt i instruccions per decidir reflexivament i lliurament si ens interessa i si és així, poder disfrutar dels vincles i no patir-los.

Robert Stenberg –gran psicòleg- parlava de les 10 claus a tenir en compte i a treballar per a mantenir un bon vincle de parella. Un bon vincle sí, no un anar tirant o això és el que hi ha -cosa que passa més sovint del que ensensem-. Però la societat té por, molta por de qüestionar-se els sentits vitals, de canviar l'ordre de les coses i de fer endreça reflexiva i lògica. Per això defuig i desterra a qui gosa pertorbar la quietud del regne tirà de la parella, no fós cas que se li acabés el monopoli i entrés en competència amb altres relacions humanes profundes, com l'amistat, que deia Aristòtil.

Roger Puigdecantet
Psicòleg de Psigma